

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 357/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., Dlhá 1424/47, Senica, zastúpenej advokátom Mgr. Milanom Sadloňom, V. Paulínyho – Tótha 30, Senica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 CoPr 6/2014-134 z 15. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. júla 2015 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Emil Krajčík, s. r. o., Dlhá 1424/47, Senica (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 CoPr 6/2014-134 z 15. apríla 2015 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti odporkyni (ako bývalej zamestnankyni, ktorej pracovný pomer skončil dohodou 30. novembra 2010) zaplatenia sumy 204,84 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť schodkom zisteným pri fyzickej inventúre vykonanej 18. až 19. júna 2011, pričom zodpovednosť odporkyne zakladala dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti uzavretá 16. októbra 2010.

Okresný súd rozsudkom č. k. 11 Cpr 4/2012-98 z 19. decembra 2013 v spojení s doplňujúcim rozsudkom č. k. 11 Cpr 4/2012-115 z 20. februára 2014 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) uložil odporkyni povinnosť zaplatiť sťažovateľke sumu 100 €, vo zvyšnej časti žalobu sťažovateľky zamietol a žiadnemu z účastníkov nepriznal náhradu trov konania.

Krajský súd namietaným rozsudkom na základe odvolania sťažovateľky rozsudok okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (t. j. v časti o zaplatenie 104,84 € s príslušenstvom) potvrdil. Odvolanie sťažovateľky v časti smerujúcej proti vyhovujúcemu výroku rozsudku okresného súdu odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii namieta arbitrárnosť a nedostatočnú odôvodnenosť rozsudku krajského súdu v časti jeho potvrdzujúceho výroku a uvádza:

«... Okresný súd Bratislava III, ako aj Krajský súd v Bratislave vágne a vnútorne rozporne odôvodnili, prečo o výške náhrady škody rozhodli tak, ako uviedli vo výrokoch svojich rozhodnutí. Zároveň svojím rozhodnutím porušili moje právo vlastniť majetok tým, že môj postup pri zisťovaní výšky škody napriek tomu, že bol plne v súlade so zákonmi Slovenskej republiky, označili za nesprávny a nelegitímny, môj nárok za nepreukázaný a na základe takto posúdeného stavu dokazovania potom odmietli vykonať dokazovanie s poukazom na jeho finančnú náročnosť a rozhodli o náhrade škody v menšej výške, ako by mi podľa platných právnych predpisov prináležala. Svoje rozhodnutie potom odôvodnili vnútorne rozporným a nelogickým myšlienkovým postupom...

Okresný súd Bratislava III výšku manka určil sám podľa § 136 O. s. p. Vzápätí si ale protirečil tým, že podľa tohto ustanovenia procesného právneho predpisu neurčil výšku manka, ale priamo nárok na náhradu škody voči jednej zamestnankyni. Je pritom evidentné, že výška zisteného manka je vec jedna (2441,12 €) a uplatnený nárok v súdnom konaní je vec druhá (204,84 €). Ak teda bolo ťažké nad mieru únosnú (podľa zváženia súdu) zisťovanie presnej výšky samotného manka, teda celkovej výšky škody, súd neuviedol, v akej výške ju podľa § 136 O. s. p. sám podľa vlastnej úvahy určil. Podľa jeho ďalšieho tvrdenia mal preukázané, že sa odporkyňa čiastočne zbavila zodpovednosti za vzniknutú škodu, a preto považoval rozhodnutie o náhrade škody vo výške 100,- € za opakovaného použitia § 136 O. s. p. za spravodlivé a primerané. Za exkulpačný dôvod súd považoval tú skutočnosť, že pri inventúre vykonanej mesiac pred ukončením pracovného pomeru odporkyne (17. - 18. 10. 2010) nebolo zistené žiadne manko.

Je nepochybné, že nezistenie manka pri inventúre nemôže byť exkulpačným dôvodom zo zisteného manka nasledujúcou inventúrou. Podľa tejto logiky by všetky spoločne hmotne zodpovedné zamestnankyne na jednom pracovisku mohli po inventúre, pri ktorej sa nezistilo žiadne manko v nasledujúcom medzi inventarizačnom období pokojne rozkradnúť všetok tovar a neboli by za toto manko zodpovedné. Pritom sám tento prvostupňový súd v odôvodnení uviedol aj rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky III. ÚS 4/95, podľa ktorého zodpovednosť pracovníka za škodu podľa § 184 ods. 3 Zákonníka práce aj po skončení pracovného pomeru a aj po zániku dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti nie je v rozpore s princípom právneho štátu. Nepochopiteľne a v rozpore s dikciou zákona hneď v nasledujúcom odstavci uviedol, že podľa § 182 ods. 3 Zákonníka práce sa zamestnanec zbaví zodpovednosti celkom alebo sčasti, ak preukáže, že schodok vznikol celkom alebo sčasti bez jeho zavinenia. Pritom uvedený § 182 ods. 3 stanovuje zodpovednosť zamestnanca za škodu na zverených hodnotách zistenej najbližšou inventarizáciou aj po skončení pracovného pomeru, ak o vykonanie inventarizácie sám nepožiadaval.

Súd teda považoval za spravodlivé a primerané, aby pri určení výšky náhrady škody zohľadnil dĺžku odpracovanej doby odporkyne v medziinventarizačnom období. Navyše na takéto rozhodnutie použil procesné ustanovenie umožňujúce moderovať hospodárnosť

konania a nie hmotnoprávne ustanovenie, ktoré umožňuje nepochybne zistený nárok primerane znížiť (§ 450 Občianskeho zákonníka). Je pritom zrejmé, že ide o rozhodnutie v rozpore s hmotným právom. Ak by totiž bolo nutné pri rozpočítaní zisteného manka na jednotlivých členov kolektívu spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov prihliadať aj na dĺžku odpracovanej doby, musel by byť v Zákonníku práce uvedený kľúč, ako v tomto prípade postupovať. Súd tým, že svojvoľne označil mnou vykonaný a zákonom stanovený postup za nespravodlivý a neprimeraný a skrátil môj nárok na náhradu škody, ktorú mi aj odporkyňa ako členka kolektívu spoločne hmotne zodpovedných zamestnancov spôsobila, porušil moje právo vlastníť majetok ukotvené v čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky...

Okresný súd a aj odvolací súd rozhodovali v rozpore s platným hmotným právom. Jeden síce akceptoval normu v § 183 ods. 2 Zákonníka práce, avšak ignoroval predložené dôkazy a návrhy na doplnenie dokazovania znaleckým dokazovaním a bez toho, aby určil podľa § 136 O. s. p. celkovú výšku škody, určil podľa tohto procesného ustanovenia aj konkrétnu povinnosť odporkyne na náhradu škody. Prečo ale určil takú náhradu škody a nie inú, teda myšlienkový postup, ako sa k takej sume dopracoval, už neuviedol. Následne odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku nielenže tento nedostatok neodstránil, ale v rozpore s platnými ustanoveniami zákona o účtovníctve a Zákonníka práce poprel aj argumentáciu prvostupňového súdu. Rozhodnutie prvostupňového súdu nelogicky potvrdil napriek tomu, že neuznal samotný základ, teda neuznal samotnú výšku zisteného schodku z dôvodu jeho nesprávnosti. Odvolací súd vôbec nepochopil význam inventarizácie tovaru a spôsob jej vykonania. Jeho úvaha, cit. „Zo záznamu o vykonaní inventúry v dňoch 18. - 19. 6. 2011 nevyplýva, za aké obdobie bola uskutočnená, navyše išlo o fyzickú inventúru zásob v predajni, ktorých stav sa nepochybne menil denne, z neho tiež nevyplýva, že práve ku dňu 30. 11. 2010 sa daný schodok vzťahuje; kontrolný zoznam zásob predložený navrhovateľom sa vzťahuje k inventúre v mesiaci jún 2011, nie ku dňu rozviazania pracovného pomeru s odporkyňou.“ Krajský súd v Bratislave napriek tomu, že považuje za notoriu, že inventúra je činnosť, ktorou sa zisťuje skutočný stav majetku, záväzkov a vlastného imania v peňažných jednotkách a v jednotkách množstva, uviedol, že nevyplýva, za aké obdobie bola inventúra v júni 2011 vykonaná. Samozrejme, že inventúra nebola vykonaná za obdobie. Inventúrou sa zistil okamžitý stav zásob tovaru a tento sa porovnal

s účtovným stavom. Rozdiel potom bol vyjadrený v zostave pod názvom inventúrny súpis chýbajúceho tovaru. Z podstaty inventarizácie vyplýva, že výsledok inventúry sa nemôže vzťahovať na ľubovoľný deň pred začatím inventúry, ale sa vzťahuje výlučne len na deň začatia inventarizácie. Preto úvaha súdu o tom, či sa schodok vzťahuje, alebo nevzťahuje ku dňu 30. 11. 2010 je nenáležitá. Práve z tohto dôvodu je v Zákonníku práce ustanovenie § 182 ods. 3 o zodpovednosti zamestnanca za schodok zistený najbližšou inventúrou vykonanou po skončení pracovného pomeru, ak zamestnanec nepožiadala pri skončení pracovného pomeru o vykonanie inventarizácie. Podľa zákona o účtovníctve sa vykonáva fyzická inventúra najmenej raz za rok, pri peňažných prostriedkoch najmenej štyrikrát za rok. Vykonanie inventúry za sedem a pol mesiaca plne zákonnej požiadavke vyhovuje, a preto sa nemôže jednať o „veľmi neprimeranú dobu“.

Oba sudy rozhodovali v prospech odporkyne a skutočnosť, že odporkyňa pri skončení pracovného pomeru sama nepožiadala o vykonanie inventarizácie, čím by sa odstránili všetky pochybnosti, ktoré oba sudy vyjadrili vo svojich rozsudkoch, v odôvodnení aj zmienili, ale vôbec nevzali do úvahy.»

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„I. Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2CoPr/6/2014-134 zo dňa 15. 4. 2015, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 11Cpr 4/2012-98 zo dňa 19. 12. 2013 v znení dopĺňacieho rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo dňa 20. 02. 2014, sp. zn.: 11Cpr 4/2012-115, základné práva a slobody sťažovateľov vyplývajúcich z čl. 20 ods. 1, 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky boli porušené.

II. Ústavný súd Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. zn. 24Co/22/2013-283 zo dňa 14. 5. 2014 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Predmetom konania ústavného súdu bolo teda v súlade so sťažovateľkou vymedzeným petitom preskúmanie, či napadnutým rozsudkom krajského súdu došlo k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy.

Podstatou sťažnostnej argumentácie sťažovateľky je namietanie nesprávnych záverov krajského súdu, pokiaľ ide o potvrdenie rozsudku okresného súdu vo výroku o zamietnutí žaloby sťažovateľky v časti ňou uplatňovaných nárokov na náhradu škody proti odporkyni (konkrétne v časti o zaplatenie sumy 104,84 € s príslušenstvom), ako aj namietanie nedostatočného odôvodnenia rozsudku krajského súdu vo vzťahu k potvrdzujúcemu výroku.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi

bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd po oboznámení sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu dospel k záveru, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci a odvolacími námietkami sťažovateľky (s ktorými sa zhodujú v podstatnej časti aj jej sťažnostné námietky) a svoje závery dostatočne odôvodnil, keď uviedol:

«V konaní pred súdom prvého stupňa zostalo nepochybne preukázané, že pracovný pomer medzi účastníkmi konania bol založený pracovnou zmluvou dňom 1. 1. 2007. Dňa 16. 10. 2010 bola medzi účastníkmi spolu s ďalšími zamestnancami navrhovateľa uzavretá dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti podľa ustanovenia § 182 a nasl. Zákonníka práce. Na jej základe zamestnanci prebrali hodnoty zverené na vyúčtovanie - tovar, ceniny, zásoby materiálu podľa inventúry vykonanej dňa 16. 10. 2010 (čl. II. dohody). Dohoda o spoločnej hmotnej zodpovednosti zanikla dňom skončenia pracovného pomeru, alebo dňom odstúpenia od tejto dohody zo strany zamestnanca podľa § 183 Zákonníka

práce (čl. VI. dohody). Pracovný pomer medzi účastníkmi bol rozviazaný dňom 30. 11. 2010 dohodou, zamestnávateľ (navrhovateľ) k tomuto dňu nemal žiadne finančné pohľadávky voči odporkyni (svojej zamestnankyni); odporkyňa k tomuto dňu nepožiadala zamestnávateľa o vykonanie inventarizácie. Výsledkom inventarizácie zásob v dňoch 16.- 17.10.2010 bol zostatok nulový, ku dňu 30. 11. 2010 nebola vykonaná inventarizácia zásob, ale až 18. - 19. 6. 2011 na prevádzke 101 Drogerie. Skutočné stavy zásob boli zistené počítaním výrobkov a boli uvedené v zostave „Náklady inventúry podľa štruktúry“. Po spracovaní a vyčíslení zámen tovaru, pri ktorých je možné zameniť rovnaký druh tovaru s rovnakým množstvom, bolo zistené manko v hodnote 2.441,12 €. Nepožiadanie odporkyne o inventúru v súvislosti s rozviazaním pracovného pomeru nemalo žiaden právny význam, z ktorého by bolo možné vyvodiť úspech navrhovateľa v konaní. Totiž sám ako zamestnávateľ pri rozviazaní pracovného pomeru potvrdil, že nemal voči odporkyni žiadne záväzky, sám tiež, z vlastného rozhodnutia, nevykonal inventarizáciu zásob ku dňu rozviazania pracovného pomeru s odporkyňou (ku dňu 30. 11. 2010), inventarizácia zásob na pracovisku odporkyne bola vykonaná v polovici mesiaca október 2010, pričom nebolo zistené žiadne manko, najbližšia (nasledujúca) inventarizácia zásob bola vykonaná až v polovici mesiaca jún 2011. Zo záznamu o vykonaní inventúry v dňoch 18. - 19. 6. 2011 nevyplýva, za aké obdobie bola uskutočnená, navyše išlo o fyzickú inventúru zásob v predajni, ktorých stav sa nepochybne menil denne, z neho tiež nevyplýva, že práve ku dňu 30. 11. 2010 sa daný schodok vzťahuje; kontrolný zoznam zásob predložený navrhovateľom sa vzťahuje k inventúre v mesiaci jún 2011, nie ku dňu rozviazania pracovného pomeru s odporkyňou. Nevykonanie navrhovateľom navrhovaného znaleckého dokazovania na určenie výšky škody správne súd prvého stupňa vyhodnotil ako nadbytočné, nevhodné. Nemalo by vplyv na rozhodnutie súdu o nárokoch navrhovateľa, pretože nebola splnená základná podmienka, a síce, či v okamihu rozviazania pracovného pomeru medzi účastníkmi, resp. krátko po rozviazaní pracovného pomeru (nie však až o 7 mesiacov, čo je už veľmi neprimeraná doba) bol úbytok zásob a presne v akej hodnote, za ktorý by niesla zodpovednosť aj odporkyňa na základe dohody o spoločnej hmotnej zodpovednosti zo dňa 16. 10. 2010 (ktorá vo vzťahu k odporkyni zanikla dňom skončenia pracovného pomeru). Nebolo preukázané, žeby naďalej, neprerušene, po rozviazaní pracovného pomeru odporkyňa pre navrhovateľa pracovala na

danej prevádzke na základe iného právneho dôvodu. Sám navrhovateľ nad akúkoľvek pochybnosť nepreukázal, ani len netvrdil, žeby sa chýbajúce zásoby vzťahovali k rozviazaniu pracovného pomeru s odporkyňou. Je notoriou, že inventúra je činnosť, ktorou sa zisťuje skutočný stav majetku, záväzkov a vlastného imania v peňažných jednotkách a aj v jednotkách množstva, ak to charakter majetku vyžaduje. Skutočný stav majetku, záväzkov a rozdielu majetku a záväzkov sa zisťuje inventúrou. Pri majetku hmotnej povahy a nehmotnej povahy sa skutočný stav zisťuje fyzickou inventúrou; pri záväzkoch, rozdiel majetku a záväzkov a pri tých druhoch majetku, pri ktorých nemožno vykonať fyzickú inventúru, sa skutočný stav zisťuje dokladovou inventúrou; ak je to možné, používa sa kombinácia fyzickej a dokladovej inventúry. Inventarizačný zápis je účtovný záznam, ktorým sa preukazuje vecná správnosť účtovníctva [§ 30 ods. 1, 3 zákona č. 431/2002 Z. z. o účtovníctve v znení účinnom v čase vykonania inventarizácie zásob v mesiaci jún 2011 (do 31. 12. 2011)].

Navrhovateľ v odvolaní (vo vzťahu k výroku, ktorým súd návrh vo zvyšnej časti zamietol) neuviedol žiadne také skutočnosti, vecné a právne relevantné dôvody, ktoré by priviedli pre neho priaznivé rozhodnutie. Nestačí uviesť len dôvody odvolania vyplývajúce z ustanovenia § 205 ods. 1, 2 O. s. p., tieto musí odvolateľ aj odôvodniť skutočnými dôvodmi, čo sa ale v prejednávanej veci nestalo. Z obsahu spisu nevyplýva, žeby v konaní pred súdom prvého stupňa nastala taká vada, takú ani sám odvolateľ netvrdil, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§212 ods. 3 O. s. p.).»

Ústavný súd nezistil, že by krajským súdom aplikovaný postup pri hodnotení zákonnosti záverov okresného súdu a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 rozsudkom krajského súdu, a tým dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Pokiaľ sťažovateľka v petite sťažnosti namietala aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že samotná sťažovateľka v ostatnej časti svojej sťažnosti neuviedla žiadnu argumentáciu v súvislosti s namietaným porušením tohto článku ústavy označeným výlučne len v petite jej sťažnosti, preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že predmet konania (zaplatenie sumy 104,84 € s príslušenstvom), vo vzťahu ku ktorému sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumy, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia).

Podľa názoru ústavného súdu pri takejto hodnote konania s výnimkou extrémnych vybočení všeobecných súdov pri ich rozhodovaní je úspešnosť sťažnosti vylúčená. Ústavný súd zastáva názor, že v takýchto prípadoch nad základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) prevažuje záujem na vytvorení systému, ktorý umožní súdom efektívne a v primeranej dobe poskytovať ochranu označeným právam v konaniach, ktoré sú svojou povahou skutočne zložité po vecnej i právnej stránke a kde hrozí väčšia ujma na právach účastníkov, ako to je v sporoch s minimálnou hodnotou. Vychádzajúc z uvedeného aj konanie o ústavnej sťažnosti v prípadoch, kde ide o minimálnu hodnotu sporu,

by neúčelne vyťažovalo kapacity ústavného súdu na úkor konaní, v ktorých skutočne hrozí zásadné porušenie základných a iných práv účastníkov.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť sťažovateľkou namietaného porušenia ňou označených základných práv rozsudkom krajského súdu, odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v celom rozsahu sa ústavný súd ďalšími jej nárokmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015